

Jaunimas yra keliakalbis

Mes žaidžiame su kalba. Vaidiname norėdami parodyti, kas esame. Galime bet kada pamainyti tapatybę ar susikurti naują. Daug greičiau nei persirengti ar pasikeisti makiažą. Profesorius Jenso Normanno Jørgenseno nuomone, kalba yra neįtikėtinai paranki tapatybės raiškos priemonė. Ir jaunimas ja naudojasi.

Profesorius parodė, kaip Kopenhagos jaunuoliai maišo danų, anglų, turkų ir kitų kalbų elementus ir iš tiesų yra tobuli, sumanūs, daugiaprasmiški, linksmi ir gabūs kalbos vartotojai. Jaunimas yra keliakalbis. Jis paneigia „švarios kalbos“ sampratą ar reikalavimą kalbėti gryna danų, švedų, turkų ar kokia kita kalba. Tai neįmanoma ir niekada nebuvo įmanoma, o ypač šiandien, kai jaunam žmogui vienodai šviečia, ką nurodinėja seni surūgėliai.

„Mokinių kalba yra varžoma griežtų mokyklos, mokytojų ir institucijų standartų. Griežtai nurodoma, kas priimtina ir kuriuos kalbos bruožus leidžiama vartoti su kuriais. Dalis šitų normų yra atsiradusios iš pastorališkai romantiškos tautinės ideologijos, kartais pavirstančios etnocentriškais draudimais kalbėti kalba, nesilaikančia *Reinheit* reikalavimų. Kiti draudimai išplaukia iš primityvaus kalbos prigimties suvokimo. Jaunimas laužo daugumą šių normų. Dėl to imamasi sankcijų, redakcijas užplūsta pikti laišakai, o Danijos parlamente inicijuojamos diskusijos.

Be jokios abejonės, Danijos švietimo sistemai (taigi ir mums visiems, jos mėsmalės permaltiems) rūpi tik viena – išmokyti žmones vartoti kalbą pagal vieną kurpalį. Nagi nagi... Tačiau taip pat neabejotina, kad teks pripažinti, jog kalbos raida sparti ir nesustabdoma, kad turime eiti kartu ir džiaugtis tuo, kas vyksta. Ir priimti jaunimą (nesvarbu, kokio amžiaus ;-))! tokį, koks jis yra – žaidžiantį nuostabų, laisvą tapatybės žaidimą visomis kalbomis. Atvarykit ir jūs!

[Versta pagal danų internetinę spaudą]